

димъ трѣбваше да отиде при Христа, като ученикъ, и да каже: Учителю, азъ съмъ училъ нѣщо, но идвамъ при Тебе за нова свѣтлина, за ново знание. Каквото ми кажешъ, ще приложа въ живота си. Обаче, Никодимъ отиде при Христа, като голѣмецъ, и започна да му задава философски въпроси. На всички негови въпроси, Христосъ отговори: „Ако не се родите изново, нѣма да влѣзете въ Царството Божие.“ И вие понѣкога отивате при Христа, като Никодима, и казвате: Господи, не знаешъ ли, че азъ страдамъ? — Когато страдате, отивате при Христа да се оплаквате. Когато благодарите, не отивате при Христа да сподѣлите благата си. Благородството на човѣка изисква да отива при Христа и въ единия, и въ другия случай. При това, страданията на хората още не сж много голѣми. Единъ день отивамъ на Витоша и правя наблюдения върху всичко, което се изпрѣчва на пътя ми. Достигна ме единъ селянинъ, препасанъ съ пушка презъ рамо; върви и мисли нѣщо. Както вървѣше, спъна се въ нѣщо, падна на земята, охлузи единия си кракъ. Въ този моментъ той съзрѣ нѣкъде въ шубръцитѣ заекъ; скочи веднага, прицели се и го рани въ двата крака. Казвамъ: и той пострада, и заекътъ пострада, но не е право да се убиватъ зайцитѣ. Ще възразите, че заекътъ е животно, не чувствува като човѣка. Ако направите едно статистическо изчисление, ще видите, че никой стрелецъ, или ловджия не е придобилъ нѣкакво благо съ своята пушка. Който умишлено счупи крака на заекъ, или на друго животно, той ще получи своето възмездие до четвърто поколѣние. Нито едно престѣпление не е останало безнаказано. Това е доказано съ редъ примѣри изъ живота.

Едно дете, отъ габровскитѣ села, видѣло петъ малки лѣстовички въ едно гнѣздо и решило да си поиграе съ тѣхъ. Качило се на дървото, взело лѣстовичкитѣ въ ржцетѣ си и слѣзло на земята. После му дошло на умъ да отрѣже езичетата имъ. Извадило ножчето си и извършило, каквото намислило. Като се върнало дома си, детето разправило на майка си, какво направило съ лѣстовичкитѣ. Майката се засмѣла и нищо не каза. Като видѣла една отъ комшиикитѣ си, тя каза: Знаешъ ли, какво направи днесъ моятъ Иванчо? Намѣрилъ петъ малки лѣстовички въ едно гнѣздо и на всички отрѣзълъ езичетата. Отде му дойде на умъ да направи това нѣщо? Майката разправила този случай на съседката си и се засмѣла на геройството, което нейното дете проявило. Обаче, това дете расло, порасло, станало го-